

РЕШЕНИЕ НА СЪДА

10 декември 1974 година *

По дело 48-74

С предмет иск до Съда, на основание член 177 от Договора за създаване на ЕИО, отправено от Conseil d'État на Франция, за постановяване на тълкувателно решение по висящото пред този Съд дело между

г-н Charmasson, от Rungis (Val-de-Marne), Франция,

срещу

Министъра на икономиката и финансите, Париж,

относно тълкуването на членове 33, 43, 45 и 46 от Договора за ЕИО във връзка с националните пазарни организации.

СЪДЪТ (първи състав)

в състав: г-н R. Lecourt, председател, г-н С. Ó Dálaigh и г-н A. J. Mackenzie Stuart, председатели на състав, г-н A. M. Donner, г-н R. Monaco (докладчик), г-н J. Mertens de Wilmars, г-н P. Pescatore, г-н H. Kutscher и г-н M. Sørensen, съдии,

генерален адвокат: г-н J.-P. Warner,
секретар: г-н A. Van Houtte,

постанови настоящото

Решение

1. С решение от 28 юни 1974 г., постъпило в секретариата на Съда на 5 юли 1974 г., Conseil d'Etat на Франция отнася до Съда съгласно член 177 от Договора два въпроса относно тълкуването на разпоредбите на Договора във връзка с националната пазарна организация на земеделието и свободното движение на стоки.

2. От предварителното производство е видно, че националното производство се отнася до законосъобразността на количествените ограничения, прилагани от Френската република върху вноса на банани с произход от трети страни, различни от тези, с които Франция поддържа специални отношения.

3. Разпоредбите, които са пряко засегнати от настоящите ограничения, са член 5 от Конвенцията между Общността и африканските държави и Мадагаскар, асоциирани към Общността, подписана в Яунде на 20 юли 1963 г., както и член

* Език на производството: френски.

4 от Решението на Съвета от 25 февруари 1964 г. за асоцииране на отвъдморските страни и територии към Общността.

4. Настоящите разпоредби, изразени по еднакъв начин, които по време на спора продължават да действат по силата на Решението на Съвета за присъединяване от 28 май 1969 г. и съответно на Решение на Съвета на ЕИО от същата дата, при условие че държавите-членки прилагат относно премахването на количествените ограничения спрямо въпросните вносни стоки, съответните разпоредби от Договора.

5. Следователно отговорът на отправените въпроси трябва да се даде съобразно настоящите разпоредби.

По първия въпрос

6. С първия въпрос се пита дали съществуването в една държава-членка на национална организация на пазара по смисъла на членове 43, 45 и 46 от Договора пречи на прилагането на член 33 от Договора, в случая на засегнатите продукти, тоест дали националните пазарни организации от сектор земеделие могат да пречат на правилата за постепенното премахване на квотите.

7. а) член 38, параграф 2 от дял II от Договора предвижда, че „предвидените правила за създаване на общ пазар се прилагат и по отношение на земеделските продукти, освен ако в членове 39 – 46 не е предвидено друго”.

8. От настоящата разпоредба е видно, особено при разглеждането ѝ с член 42, че при отсъствие на противоположна разпоредба, земеделските продукти са предмет на правилата относно създаване на общия пазар, които включват член 33.

9. Съгласно разпоредбите на член 40, параграф 1, най-късно до края на преходния период, държавите-членки въвеждат в сила общата селскостопанска политика.

10. Съгласно разпоредбите на членове 43 и 46 от Договора националните пазарни организации могат временно да бъдат запазени по време на създаването на обща организация по смисъла на член 40, параграф 2 при условията, определени в член 43, параграф 3.

11. Независимо от това, член 45 от Договора предвижда, че през първия етап „търговията се развива” чрез сключване на дългосрочни споразумения или договори между държавите-членки вносители и износители.

12. Параграф 2 от настоящия член предвижда „увеличаване” на обема на вноса, основано на определен референтен период.

13. Би било в разрез с посланието и същността на настоящите разпоредби да се допусне, че при отсъствието на споразумения или дългосрочни договори, националните организации остават завинаги изключени от правилата относно премахването на количествени ограничения и поради това могат да попречат на

основния принцип за развитие на търговията, изразен в параграфи 1 и 2 от този член.

14. б) От член 40, параграф 1 от Договора следва, че общата организация на селскостопанските пазари се развива постепенно през преходния период и ще бъде съпътствана, съгласно член 38, параграф 4, от развитие на общия селскостопански пазар в съответствие с основните цели на Договора, по-специално споменатите в член 3, буква г).

15. Съответно, докато Договорът предвижда, че националната организация може да бъде запазена по време на създаването на обща организация, това все пак е предвидено само до приключване на преходния период – датата, към която общата селскостопанска политика трябва окончателно да бъде установена.

16. Освен това, същите тези разпоредби показват, че през този период националната организация трябва да се приспособи във възможно най-голяма степен към изискванията на общия пазар с оглед улесняване създаването на общата селскостопанска политика.

17. Съответно, дерогациите, които една национална организация може да направи по общите правила на Договора, са единствено временно допустими и в необходимата степен за осигуряване на нейното функциониране, без това да пречат адаптиранията, които са включени в създаването на общата селскостопанска политика.

18. Фактът, че тази политика не е окончателно създадена в определения срок в член 40, параграф 1 от Договора, по-скоро показва, отколкото обяснява аномалиите, които могат да възникнат от запазването на една национална организация, възприета от Договора като мярка с преходен характер.

19. При тези обстоятелства, адаптирането на национална организация към правилата, предвидени за създаване на общия пазар, е още по-необходимо, тъй като отсъствието на обща селскостопанска политика противоречи на изискването на член 3, буква г) от Договора.

20. Следователно, докато една национална организация на пазара, която съществува към датата на влизане в сила на Договора, може през преходния период да попречи на прилагането на член 33 от него, въпреки че това прилагане би накърнило неговото функциониране, при все това няма да бъде невъзможно след изтичане на срока, след който разпоредбите на член 33 трябва да станат изцяло приложими.

По втория въпрос

21. С втория въпрос се отправя запитване до Съда да определи характеристиките на такава национална организация на пазара.

22. Национална организация на пазара по смисъла на член 43 и последващите предполага съвкупност от структурни мерки, които Ж позволяват да постигне позволените от Договора цели.

23. Съгласно разпоредбите на член 43, параграф 3 и член 45, параграф 1, общата организация на практика заема мястото на националната организация, ако по отношение на въпросния продукт тя предостави равностойни гаранции за заетостта и жизнения стандарт на съответните производители, съдържа договорености, предназначени да гарантират на националните производители пазар за техните продукти и да обезпечат условия за търговия в рамките на Общността, подобни на съществуващите на националния пазар.

24. Затова целите на националната пазарна организация на национално равнище са аналогични на следваните на ниво Общност чрез общата организация, както са изложени в член 39 от Договора.

25. Следването на подобни цели трябва да е задача не само на търговските организации, но и на държавния орган чрез подходящи мерки и разпоредби, дори когато тяхното прилагане е възложено на частноправни организации, поставени под контрола на държавната власт.

26. Затова националната организация представлява съвкупност от правни механизми, които поставят регулирането на пазара на въпросните продукти под контрола на държавната власт, с цел осигуряване посредством увеличаване на производителността и оптималното използване на производствените фактори, по-специално на работна ръка, справедлив жизнен стандарт за производителите, стабилизиране на пазари, осигуряване на доставки и разумни цени за потребителите.

27. За да остане постоянно в сила след преходния период, обикновената система от квоти не може да отговори на настоящите изисквания.

По съдебните разноски

28. Разноските, направени от Френското правителство и от Комисията на Европейските общности, които са представили становища пред Съда, не подлежат на възстановяване.

29. С оглед на обстоятелството, че за страните по главното производство настоящото дело представлява отклонение от обичайния ход на производството пред националната юрисдикция, последната следва да се произнесе по съдебните разноски.

По изложените съображения,

СЪДЪТ,

в отговор на представените пред него въпроси от Conseil d'État на Франция, с решение от 28 юни 1974 г., реши:

1) Докато национална организация на пазара, която съществува към датата на влизане в сила на Договора, може през преходния период да попречи на прилагането на член 33 от него, при все това няма да бъде

невъзможно след изтичане на този срок, след който разпоредбите на член 33 трябва да станат изцяло приложими.

2) Националната организация може да се определи като съвкупност от правни механизми, които поставят регулирането на пазара на въпросните продукти под контрола на държавната власт, с цел осигуряване, посредством увеличаване на производителността и оптималното използване на производствените фактори, по-специално на работната ръка, справедлив жизнен стандарт за производителите, стабилизирането на пазари, осигуряването на доставки и разумни цени за потребителите. За да остане постоянно в сила след преходния период, обикновената система на квоти не може да отговори на настоящите изисквания.

Произнесено на открито съдебно заседание в Люксембург на 10 декември 1974 година.

Подписи